

Sygn. akt I C 1489/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2021r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: sędzia Michał Włodarek

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 grudnia 2021r. w Kaliszu

sprawy z powództwa **Banku (...) S.A. z/s w B. (KRS (...))**

przeciwko pozwanej **J. S. (PESEL (...))**

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu E. W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej J. S. na rzecz powoda Banku (...) S.A. z/s w B. kwotę 2.275,06zł (dwa tysiące dwieście siedemdziesiąt pięć złotych 06/100) wraz z odsetkami:

a. umownymi za opóźnienie w wysokości w stosunku rocznym czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, z tym zastrzeżeniem, że odsetki nie mogą przekraczać w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 2.169,90zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt dziewięć złotych 90/100) od dnia 19 lutego 2020r. do dnia 9 grudnia 2021r.,

b. ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 105,16zł (sto pięć złotych 16/100) od dnia 19 lutego 2020r. do dnia 9 grudnia 2021r.,

2. oddala powództwo w pozostałej części,

3. zasądzone w pkt 1. sentencji wyroku świadczenie rozkłada pozwanej J. S. na 22 raty z tym, że pierwsza rata w wysokości 175,06zł (sto siedemdziesiąt pięć złotych 06/100) płatna do dnia 25 stycznia 2022r., natomiast 21 pozostałych rat każda w wysokości po 100,00zł (sto złotych 00/100), płatne do dnia 25 każdego miesiąca począwszy od miesiąca lutego 2022r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat,

4. nie obciąża w całości pozwanej kosztami procesu,

5. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu na rzecz r. pr. O. K., Kancelaria Radcy Prawnego w K. kwotę 600,00zł (sześćset złotych 00/00) podwyższoną o kwotę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanej J. S. z urzędu.

Sygn. akt I C 1489/20

UZASADNIENIE

W dniu 31 lipca 2020r. powód Bank (...) S.A. z/s w B. skierował do elektronicznego postępowania upominawczego żądanie zasądzenia od pozwanej J. S. kwoty 2.275,06zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości

czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku liczonymi od dnia 19 lutego 2020r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód przytoczył okoliczności wskazujące na jego legitymację czynną oraz oznaczył źródło zobowiązania i jego wysokość podając, iż dochodzone roszczenie stanowi należność wynikającą z nienależycie wykonanej umowy o kredytu łączącej pozwaną z powodem.

W postępowaniu tym w sprawie o sygn. akt VI Nc – e (...) uwzględniono w całości roszczenia powództwa i rozstrzygnięto o kosztach postępowania.

Pozwana J. S. wniosła sprzeciw od opisanego wyżej orzeczenia.

W dniu 14 października 2020r., po zawiadomieniu w trybie art. 59 kpc, udział w postępowaniu zgłosiła Prokuratura Rejonowa w Kaliszu.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 27 listopada 2020r. w sprawie o sygn. akt I C 1489/20 ustanowiono dla pozwanej radcę prawnego z urzędu.

Pozwana J. S. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenia od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana zakwestionowała dochodzone pozwem roszczenia w zakresie jego wymagalności, a także co do zasady i wysokości.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko procesowe.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 29 maja 2014r. pozwana J. S. zawarła z powodem Bankiem (...) S.A. z/s w B. umowę o kredyt gotówkowy nr (...) - (...).

W ramach tego kontraktu powód udzielił pozwanej kredytu w kwocie 3.473,68zł.

Umowa została zawarta na czas określony. Pozwana miała obowiązek zapłaty kapitału i należności ubocznych w 120 ratach począwszy od dnia 25 lipca 2014r. na rachunek bankowy o nr (...).

Całkowitą kwotę do zapłaty powód oznaczył w wysokości 6.688,94zł.

Strony ustaliły również wysokość oprocentowania i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty oraz prowizje i opłaty.

Pozwana nie wykonała postanowień łączącego strony kontraktu i posiada wobec powoda zaległości w łącznej wysokości 2.275,06zł, i tak z tytułu należności głównej kwotę 2.169,90zł i z tytułu odsetek odpowiednio kwotę 68,95zł i 36,21zł.

Do chwili obecnej pozwana na poczet zobowiązań dokonała na rzecz powoda wpłat pieniężnych w łącznej wysokości 3.310,10zł.

W dniu 31 października 2019r. doszło do wypowiedzenia pozwanej umowy kredytu.

W dniu 24 września 2019r. pozwana dokonała spłaty raty w wysokości 75,00zł na rachunek bankowy o nr (...), natomiast w dniu 29 października 2019r. spłaty raty w wysokości 46,42zł na rachunek o nr (...).

(wyciąg z ksiąg bankowych k.8, umowa k. 9-12, rozliczenie spłat k. 13-14, karta analityczna k. 15-39, upomnienie k. 40-41, wezwanie do zapłaty k. 42-43, powtórne wezwanie do zapłaty k. 44-45, wypowiedzenie umowy k. 46-47, wezwanie przedsądowe k. 48-49, dowód wpłaty k. 106, 107, przesłuchanie pozwanej J. S. k. 129 00:05:44-00:16:01)

Pozwana J. S. jest trwale niezdolna do samodzielnej egzystencji.

W stosunku do pozwanej w dacie zawarcia umowy kredytu z dnia 29 maja 2014r. ani w czasie obowiązywania tego kontraktu nie wystąpiły okoliczności i przesłanki do uznania zaistnienia po jej stronie wad oświadczenia woli.

(orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 71, historia choroby k. 108-109, 112, decyzja ZUS k. 110-111, decyzja Prezydenta Miasta K. k. 136, opinia sądowa psychiatryczno – psychologiczna k. 166-175)

Sąd uznał za przydatną do ustalenia stanu faktycznego opinię sporządzoną przez biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii albowiem jest ona pełna, jasna, zrozumiała, wyczerpująca i kompleksowa oraz wewnętrznie spójna. Biegli w opinii udzielili odpowiedzi na wszystkie postawione w tezie dowodowej pytania, sformułowania zawarte w treści opinii pozwalają na zrozumienie wyrażonych w nich ocen i poglądów oraz sposobu dochodzenia do nich, a ponadto biegli przedstawili metody badawcze, materiał badawczy, na którym się oparli. Wnioski końcowe opinii są zwięzłe i precyzyjne, a ponadto wnioski opinii są logiczne i znajdują oparcie w przeprowadzonych przez biegłych badaniach i nie budzą zastrzeżeń, co do ich trafności w porównaniu z podanym w opinii materiałem badawczym.

Za wiarygodne należało uznać zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty zgromadzone w postępowaniu albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 353 § 1 kc, podstawowym obowiązkiem dłużnika jest spełnienie świadczenia. Prowadzi ono do zaspokojenia interesu wierzyciela, wskutek czego zobowiązanie wygasa.

Artykuł 354 kc określa obowiązki dłużnika w ten sposób, że oprócz treści zobowiązania rozumianej jako nakazy wyrażone w czynności prawnej stanowiącej źródło zobowiązania oraz odnoszących się do tego zobowiązania normach prawnych jego zachowanie powinno odpowiadać trzem dalszym wzorcom postępowania - celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego, a także ewentualnie ustalonym zwyczajom, natomiast art. 355 kc określa sposób, w jaki dłużnik powinien wykonywać zobowiązanie i w tym znaczeniu stanowi swoistą kontynuację uregulowań zawartych w art. 354 kc i jednocześnie przepis ten definiuje pojęcie należytej staranności oraz ustanawia obowiązek dokładania owej staranności.

Niedostosowanie się przez dłużnika do opisanych wyżej wymagań sprawia, że dojdzie do nienależytego wykonania zobowiązania lub niewykonania całkowitego (art. 471 kc). Każda bowiem rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność kontraktową. Nienależyte wykonanie zobowiązania ma bowiem miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. Wskazać jednak należy, że dłużnik zawsze, bez względu na rodzaj winy, odpowiada wobec wierzyciela za uchybienia obowiązkowi dołożenia należytej staranności (art. 355 kc).

Powoda oraz pozwaną wiązała ważna i skuteczna umowa w rozumieniu art. 720 i n. kc i art. 69 i n. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe (Dz. U. 2020.1896 – j.t. ze zm.).

Strony w ramach istniejącego kontraktu uzgodniły elementy przedmiotowo i podmiotowo istotne oraz w sposób jednoznaczny i indywidualny określiły prawa i obowiązki podmiotów zobowiązań.

Powód w sposób właściwy przekazał pozwanej umówione świadczenie, natomiast pozwana w sposób nienależyty wykonała zobowiązanie zachowując się wbrew treści umowy poprzez zaniechanie uiszczenia spłat należności

wynikających z istniejącego stosunku obligacyjnego. Zaniechanie po stronie pozwanej było zawinione albowiem nie ujawniły się żadne okoliczności ekskulpacyjne i egzoneracyjne

Powyższe spowodowało odpowiedzialność kontraktową po stronie pozwanej i obowiązek naprawienia powstałej z tego tytułu szkody. Uchybienia obowiązkowi pozwanej, która nie spełniła świadczenia spowodowało zasadność zachowania wierzyciela polegającego poszukiwaniu ochrony prawnej w postępowaniu przed sądem i na przymusowej realizacji świadczenia (por. art. 471 kc).

Szkoda powoda obejmuje zarówno nieuiszczone przez pozwaną umówione należności kredytowe, ale również należności uboczne związane z powstaniem zwłoki po stronie pozwanego.

Wymagalność to cecha roszczenia (stan), wyrażająca się w istnieniu prawnej możliwości skutecznego żądania przez wierzyciela spełnienia przez dłużnika świadczenia (por. wyr. SN z dnia 12 lutego 1991r. w sprawie o sygn. akt III CRN 500/90, opubl. OSNCP 1992, Nr 7–8, poz. 137; uchw. SN z dnia 20 kwietnia 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 10/12, opubl. OSNC 2012, Nr 10, poz. 117; wyr. SN z dnia 27 września 2013r. w sprawie o sygn. akt I CSK 690/12, opubl. Legalis).

Dniem wymagalności najczęściej jest dzień powstania roszczenia. W przypadku zobowiązań terminowych dzień powstania roszczenia i jego wymagalności wynika z treści zobowiązania. Jednak wymagalność niektórych roszczeń uzależniona jest od działań wierzyciela (por. art. 455 kc).

Skutkiem wezwania dłużnika przez wierzyciela do spełnienia świadczenia jest to, że staje się ono wymagalne. Wymagalność oznacza pierwszy termin, w którym wierzyciel mógłby wystąpić do sądu z powództwem o zasądzenie świadczenia i tego samego dnia sąd mógłby takie powództwo uwzględnić (por. uzasadnienie uchw. SN z dnia 26 listopada 2009r. w sprawie o sygn. akt III CZP 102/09, opubl. OSNC 2010, Nr 5, poz. 75, uchw. SN z dnia 22 listopada 2013r. w sprawie o sygn. akt III CZP 72/13, opubl. OSNC – Zb. dodatkowy 2014, Nr B, poz. 40; wyr. SN z dnia 28 października 2015r. w sprawie o sygn. akt II CSK 822/14, opubl. Legalis) – por. Kodeks cywilny. Komentarz. red. dr hab. Konrad Osajda. Legalis 2019.

Skorzystanie z prawa do wypowiedzenia kredytu przez bank powoduje, że po upływie terminu wypowiedzenia stosunek prawny kredytu ulega rozwiązaniu, a kredytobiorca ma obowiązek spłaty kredytu, wraz z odsetkami i innymi kosztami (w tym prowizją), w dniu rozwiązania umowy (upływu terminu wypowiedzenia), jeśli kredyt został mu już wypłacony. Wypowiedzenie umowy przez bank w wyniku jej naruszenia przez kredytobiorcę, m.in. poprzez zaniechanie lub nieterminowe dokonywanie spłaty kredytu, ma charakter sankcyjny. Uprawnienie to realizowane jest przez dokonanie jednostronnej czynności prawnej prawokształtującej i powoduje, z upływem terminu wypowiedzenia, nie tylko następcze wygaśnięcie zobowiązania w zakresie praw i obowiązków kontraktowych ciężących na obu stronach (skutek ex nunc), ale i ukształtowanie dalszych stosunków prawnych. Po tej dacie bank może też skorzystać z przyjętych zabezpieczeń i przez wykonanie wynikających z nich uprawnień doprowadzić do zaspokojenia swojej wierzytelności. Jeśli kredytobiorca nie spłaci długu po upływie terminu wypowiedzenia, bank jest też uprawniony do dochodzenia roszczenia, w tym na drodze egzekucyjnej. Jeśli środki kredytowe nie zostały przekazane kredytobiorcy, wówczas na skutek wypowiedzenia dokonanego przez bank wygasa uprawnienie kredytobiorcy do ich uzyskania.

Wypowiedzenie kredytu należy uznać zatem za uprawnienia kształtujące, zmierza bowiem do rozwiązania stosunku prawnego. Oświadczenie o wypowiedzeniu, aby odnieść zamierzony skutek, musi dojść do adresata (por. art. 61 kc). Możliwość skorzystania przez bank z uprawnienia do rozwiązania umowy za wypowiedzeniem może podlegać kontroli sądu (por. art. 189 kpc). Poza możliwością domagania się przez bank spłaty kredytu i należnych zgodnie z umową odsetek i kosztów bank uprawniony jest także do żądania naprawienia szkody na podstawie przepisów ogólnych – art. 471 kc – por. art. 75 i n. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe (Dz. U. 2020.1896 – j.t. ze zm.).

Wobec jednoznacznego brzmienia art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe, dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego. Nie pozbawia to jednak tego dokumentu mocy dowodowej i wiarygodności, w szczególności przy uwzględnieniu pozostałych dostarczonych

przez stronę powodową dowodów w postaci chociażby potwierdzeń uruchomienia i postawienia do dyspozycji klienta określonych kwot środków finansowych, wyciągów i zestawień należności i spłat kredytu.

Zagadnienie mocy dowodowej dokumentów prywatnych jest przedmiotem jednolitego stanowiska judykatury, w myśl którego dowód z dokumentu prywatnego może być podstawą ustaleń faktycznych, jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 kpc. Moc dowodowa dokumentu prywatnego nie ogranicza się do konsekwencji wynikających z domniemania przewidzianego w art. 245 kpc (tak m.in. SN w wyroku z dnia 27 lipca 2010 r. w sprawie II CSK 119/10; w wyroku z dnia 13 grudnia 2013 r. w sprawie III CSK 66/13; w wyroku z dnia 12 września 2014 r. w sprawie I CSK 634/13). U podstaw zasady swobodnej oceny dowodów leży bowiem brak formalnej hierarchii środków dowodowych – por. wyrok SA w Łodzi z dnia 9 czerwca 2016r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1758/15, opubl. Legalis.

Skuteczność wezwania przez bank kredytobiorcy do zapłaty zaległej raty kredytowej i wypowiedzenia umowy kredytowej uzależniona jest od dokonania czynności upominawczych i doręczenia tych oświadczeń na właściwy, ostatni i znany bankowi adres kredytobiorcy, co nastąpiło w realiach niniejszego postępowania przy zachowaniu wymagań z art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe (Dz. U. 2020.1836 – j.t. ze zm.).

Powód skierował do pozwanej pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu, poprzedzone przedegzekucyjnym wezwaniem do uregulowania zaległości, gdzie w sposób jednoznaczny i konkretny zawarł komunikat, co do zakończenia łączącego strony stosunku prawnego.

Tak skonstruowane sformułowanie pod względem językowym i gramatycznym nie pozostawia żadnych wątpliwości, iż intencją składającego oświadczenie było definitywne uregulowanie łączącego strony stosunku prawnego. Zakres skuteczności takiego oświadczenia był od razu oznaczony i stwarzał pewność po stronie pozwanej co do jej sytuacji prawnej.

Powyższe w powiązaniu z dostarczonym przez powoda materiałem dowodowym pozwala na dokonanie jednoznacznych stwierdzeń w zakresie istnienia roszczenia, jego wysokości, wymagalności oraz podstawy żądania.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 232 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc).

Dobór dowodów należy do strony, to ona powinna wskazywać wyłącznie takie, które są dopuszczalne i wiarygodne. Rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia spraw.

Przepis prawa materialnego – art. 6 kc określa na czyje ryzyko idzie nieudowodnienie określonego faktu. Z kolei art. 232 kpc stanowi procesowe narzędzie za pomocą, którego strony mogą osiągnąć skutek w postaci udowodnienia dla nich korzystnych faktów istotnych z punktu widzenia dochodzonego roszczenia w znaczeniu materialnoprawnym. Art. 6 kc zawiera normę decyzyjną, pozwalającą ocenić wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Obowiązkiem pozwanej było wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jej twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc), czego pozwana zaniechała.

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby

aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, należy stwierdzić, iż nie ulega wątpliwości, iż pozwana nie wywiązywała się z zobowiązań, jakie nakładała na nią umowa kredytu, nie spłacała rat w wymaganych terminach i wysokości, doprowadziła do powstania zaległości, a następnie zaprzestała spłacania rat w terminie wynikającym z umowy.

O roszczeniu ubocznym orzeczono w oparciu o treść art. 481 § 1 i 2 - 2⁴ kc.

Uwzględniając istnienie szczególnie uzasadnionych okoliczności po stronie pozwanej odnoszących się w szczególności do jej sytuacji materialnej i rodzinnej, przy uwzględnieniu uzasadnionego interesu powoda oraz źródła i podstawy dochodzonego roszczenia, w ocenie Sądu zaistniały warunki do skorzystania z instytucji przewidzianej w treści art. 320 kpc albowiem spełnienie świadczenia przez pozwaną niezwłocznie zasądzonego byłoby niemożliwe i narażałoby pozwaną na niepowetowane trudności – por. wyrok SN z dnia 3 kwietnia 2014r. w sprawie o sygn. akt V CSK 302/13, opubl. LEX nr 1480070, wyrok s.apel. w Szczecinie z dnia 20 lutego 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 853/13, opubl. LEX nr 1455645, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 18 grudnia 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 916/13, opubl. LEX nr 1416150.

Z podanych wyżej względów Sąd zasądzone od pozwanej świadczenie rozłożył na raty.

Rozkładając na mocy art. 320 kpc zasądzone świadczenie na raty, Sąd zasądza odsetki za okres od daty wymagalności do daty wyroku oraz odsetki w razie uchybienia terminu płatności poszczególnych rat. Wskutek rozłożenia na raty następuje z mocy konstytucyjnego wyroku inne oznaczenie sposobu i terminu spłaty świadczenia należnego wierzycielowi. – por. wyrok SN z dnia 14 czerwca 2018r. w sprawie o sygn. akt V CSK 514/17, opubl. Legalis.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 102 kpc.

Przepis art. 102 kpc ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Szczególnie uzasadnione wypadki, o których mowa w art. 102 kpc zaistniały w stosunku do pozwanej. Do kręgu tych wypadków należą okoliczności zarówno związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz. Sąd stosując opisaną instytucję brał pod uwagę sytuację wynikającą z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu oraz sytuację majątkową i życiową strony pozwanej co daje asumpt do stwierdzenia, iż pozwana nie jest w stanie takich kosztów ponieść – por. wyrok s.apel. w Katowicach z dnia 13 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 596/14, opubl. LEX nr 1621084, wyrok s.apel. w Białymstoku z dnia 11 lipca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 209/14, opubl. LEX nr 1506655.

O wynagrodzeniu za pomoc prawną udzieloną pozwanej przez radcę prawnego z urzędu orzeczono na podstawie § 8 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2019.68 – j.t.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.